

Beszámoló Erasmus mobilitásról

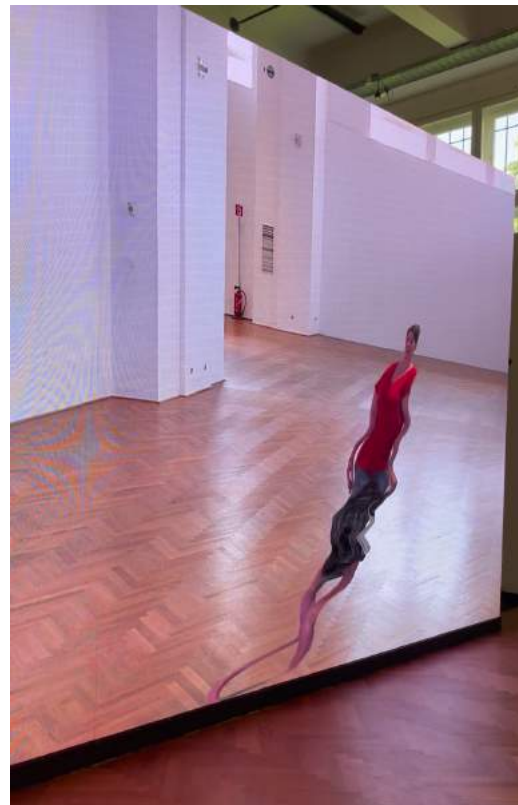
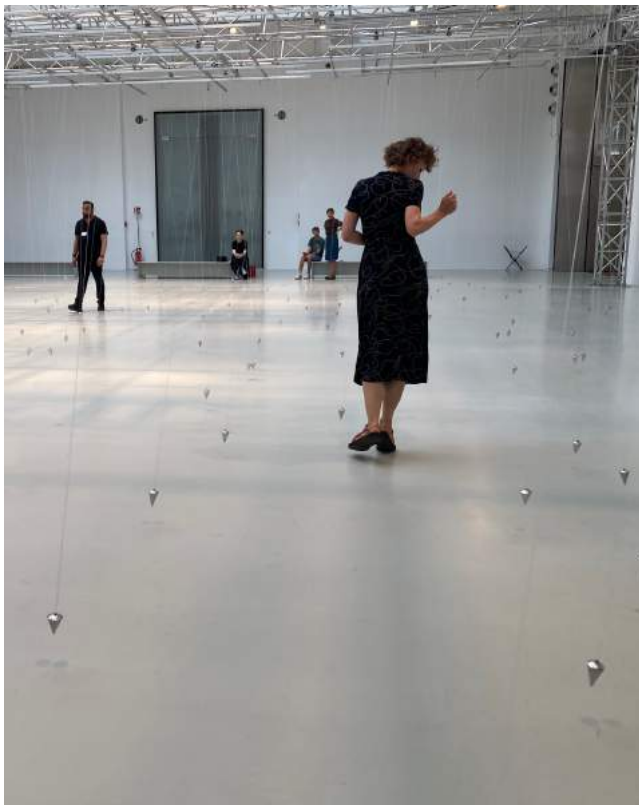
2024. augusztus 2-4. Bécs, ImPulsTanz Festival

A három napos látogatás során háromféle műfajban látogattam performatív eseményeket: múzeumi térben installációt, színpadi előadást és táncstúdióban megrendezett táncversenyt.

William Forsythe: Choreographic Objects

MAK – Museum für angewandte Kunst

A hétvége fő eseménye számomra William Forsythe múzeumi térbe tervezett koreográfiai tárgyainak kiállítása volt, amiből négyet lehetett megnézni, illetve kipróbálni az iparművészeti múzeumban. A négyből kettőt videóról már ismertem, éppen ezért kíváncsian vártam a találkozást ezekkel az installációkkal. Nem okozott csalódást a kb. 300 mozgó ingából álló installáció, amiben szabadon lehet járkálni, de csak nézni is izgalmas volt a szabályos gépi mozgatásból létrejövő véletlenszerű lengések sohomegnemálló táncát (Nowhere and Everywhere at the Same Time, Nr. 2. (2013)). A másik mozgásra csábító installáció a hatalmas ledfal, amelyen elcsúsztatva, megnyúlva, torzítva tükröződnek vissza mozdulataink. A legegyszerűbb mozdulat (pl. egy oldalra lépés) is izgalmas koreográfiává válik, a tükör egyszerre mutat groteszk és lírai képet a mozgó testről (City of Abstracts (2000)).

A másik két installáció szöveg-alapú instrukcióra épült: egyik egy üres tér, melyhez egy egymondatos instrukció tartozik mozgással való kitöltésre vár „próbálj meg ritmus nélkül járni” („Attempt to walk without rhythm” (2023)). A másik térben a földre írva

(mintha ugróiskola) egy egymást lineárisan követő instrukció-sorozat, abból a fajtából, ami egyenként nem tűnik bonyolultnak, de összességében lehetetlen végrehajtani maradéktalanul (Putting one foot in front of the other (2019)).

Ian Kaler: Sentient Beings: The Growing Edge MUMOK

A 14 perces videóinstalláció erősen szövegalapú munka, a képek inkább illusztrációs és hangulati háttérrel adtak az elmesélt személyes, az apafigurához és lovagláshoz, illetve lóhoz kapcsolódó gyerekkori és felnőttkori élményhez, traumafeldolgozáshoz. A műsorfüzetből tudható, hogy ez a munka egy sorozat egyik része, melyben lovak mint előadótársak (co-performers) szerepelnek.

Michikazu Matsune: Nothing is Something like Everything

Schauspielhaus

Szintén erősen szövegalapú munka volt ez a 3600 másodperces előadás az időről, az idő (nem könyörtelen, de megszakíthatatlan) múlásáról, a múlandóságról, melyben a központi és rangidős figura Franz Poelstra volt. Szépen felépített,

ritmikailag jól működő előadás, változatos jelenetekkel, autobiografikus sztorikkal, víziókkal. A koncepció inkább vizuális képekből, jelenetekből, történetmesélésből állt, nyomokban táncot is tartalmazott. <https://www.whenwherewh.at/event/michikazu-matsune---nothing-something-everything>

KIM Sungyong / Korea National Contemporary Dance Company: JUNGLE

Volkstheater

Klasszikus táncelőadás, klasszikus térben, mely minden elemében – zene, tánc, fény, díszlet, jelmez – összhangban van. A 17 táncos mindegyike erős (balettalapú) tánctechnikai tudással, összhangban, de egy másodpercre sem

unisonóban mozog, különbözőségük és egységük a táncban és a jelmezekben is megmutatkozott. Az előadás témájában nem vállalt rizikót azzal, hogy identitás- vagy másféle politikai területre merészkedjen. De esztétikai rizikót sem. A műsorfüzet szerint mozgáskutatás alapú munka és valóban inkább volt érdekes a tánco(s)t magát figyelni, mert a térszervezési megoldások többnyire ismerős panelekből álltak. Ugyanakkor az volt az érzésem, hogy milyen jó lenne nálunk is egy nemzeti kortárstánc együttes, ami ilyen színvonalú előadással turnézik! https://kncdc.kr/en/about/art_directors

Andrew Tay & Stephen Thompson: Make Banana Cry
MuseumsQuartier – Halle G

Az ázsiaiság („Asian-nnes”) nyugati kultúrában megjelenő vizuális és akusztikus mintázatait vonultatta fel a kanadai alkotópáros egy divatbemutató formában, valamint vitrinben kiállított és feliratozott tárgyak között. A hat előadó – egyre kevesebb ruhában és egyre inkább fokozódó tempóban – rengeteg ruhát és tárgyat hordozott végig a nézősorok között. Színes, meghökkentő, érthetetlen, giccses, ismerős, humoros, átgondolt, merész forgatag: számomra tanulás a nyugati látásmódról és nézői nyitottságról és az ázsiai-szerű popkultúráról egyaránt.

<https://www.orartswatch.org/imagining-a-new-future-make-banana-cry-at-pica/>

Freestyle Dance Contest / Rhythm is a Dancer

Hosted by Storm, co-hosted by Archie Burnett.

music: DJ Worst Messiah

Arsenal

Cirka 3000 néző gyűlt össze az Arsenal legnagyobb stúdiójában felépített térben, hogy megnézzék a 40 versenyző „selejtezőjét”, majd a 16 táncos kieséses rendszerű párharcát. A kiírás szerint bárki nevezhetett, s ez a selejtező során nyilvánvalóvá vált: nem szakavatott szemmel is egyértelmű volt, hogy kik azok, akik ügyesek (tükör előtt vagy a táncsoportban) és az élmény kedvéért (a mozgás szeretete + exhibicionizmus) neveztek és kik, akik komolyan vehető „versenyképes” teljesítményt mutattak be és ehhez előadói gyakorlatuk is van. A szpíkerek a New York-i partikultúra alapján nyugvó táncverseny hangulatát, etikáját és esztétikáját igyekeztek közvetíteni, főleg a vogue-legenda Archie Burnett lépett fel a „nagy tanítómester” szerepében. De még ezt is elbírta a lelkes közönség. A sikerhez kellett egyedi mozgásvilág, intenzív kommunikáció a közönséggel, akrobatikus trükkök, kifeszített energiaszint és jó kompozíciós készség a kb. 10 x 10 méteres térben és a 45 másodperces időben. Nem feledhető, hogy mindehhez kiváló zenei válogatást adott az est dj-je!